

LETNIK XXV, JULIJ-AVGUST 2017

Mir
7-8

Foto vir: <http://www.medjugorje.hr>

Odmev Medžugorja

OSREDNJA TEMA: SVETA SPOVED

Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mariji Pavlovič Lunetti 25. junija 2017

"Dragi otroci!

Danes se vam želim zahvaliti za vašo vztrajnost in vas povabiti,
da se odprete globoki molitvi.

Molitev je, otročiči, srce vere in upanje na večno življenje.

Zato molite s srcem, dokler vaše srce ne bo pelo s hvaležnostjo Bogu

Stvarniku,

ki vam je dal življenje.

Jaz sem z vami, otročiči, in vam prinašam svoj materinski blagoslov miru.

Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu."

Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mariji Pavlovič Lunetti 25. julija 2017

"Dragi otroci!

Bodite molitev in odsev Božje ljubezni za vse tiste,
ki so daleč od Boga in Božjih zapovedi.

Bodite, otročiči, zvesti in odločni v spreobrnjenju in delajte na sebi,
da vam bo svetost življenja resnica, in spodbujajte se v dobrem preko molitve,

da bi bilo vaše življenje na zemlji ugodnejše.

Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu."

IZ VSEBINE REVIJE

SPOROČILA Kraljice miru ... 2, 4 **VIDCI GOVORIJO**

Marija Pavlović – Lunetti ... 6

TEMA MESECA

SPOVED V MEDŽUGORSKI
DUHOVNOSTI ... 9

INTERVJU ...

Fra Marinko Šakota ... 16

4. Marijin dan ... 22

SVETNIK 20. STOLETJA

Bl. Pier Giorgio Frassati ... 25

RAZMIŠLJANJE

Spoved s perspektive duhovnika ...
30

DUHOVNE VAJE V **MEDŽUGORJU**

Seminar »Za življenje« ... 33

»To je Medžugorje!« ... 34

MOLITEV

Na Gori spremenjenja ... 36

SV. FAVSTINA KOWALSKA in
sveta spoved ... 38

RAZMIŠLJANJE s. Emmanuele ...
39

POROMALI SMO ...

Petra – majhen žarek ... 42

Romanje invalidnih oseb 2017 ... 43

ROMANJA ... 46

VABILA IN OBVESTILA ... 47

Spoštovane bralke, spoštovani bralci!

Naj v tokratnem uvodu najprej povzdignemo svoj glas v zahvalo Bogu in Materi Mariji za lep 4. Marijin dan v Velesovem. Hvala tudi vsem tistim, ki so »vodstvu iz nebes« dali na razpolago svoje roke, noge, grla, glasove, besede in dejanja, da je bil dan izpolnjen tako, da je bil vsem v spodbudo.

Tokratna številka revije prihaja med vas, ko je v Medžugorju 28. Mednarodni molitveni festival za mlade, Mladifest. Mnogi se ga boste udeležili in bili tako deležni milosti, ki jih Marija deli na tem kraju. Ena največjih milosti je tudi dobra **sveta spoved**, to pa je tudi tema, ki jo malo podrobneje obravnavamo v naši reviji. Marija nam tudi sveto spoved ponuja kot enega od petih kamnov za boj proti Goljatu. Če marsikdo reče, da je Medžugorje spovednica sveta, to samo pomeni, da ljudje sprejemamo Marijine besede in odkrivamo njihov veliki pomen za naše življenje. Marija pa želi, da milost dobre spovedi nadaljujemo v redni mesečni spovedi tudi po vrnitvi z romanja.

Tudi vsi ostali zbrani prispevki naj vam obogatijo dneve, ki so pred vami. Karkoli vas čaka v njih, delo ali počitek, naj vas povsod spremljata Božji blagoslov in Marijino varstvo.

Julij-avgust 2017

3

Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mirjani Dragičević Soldo 2. junija 2017

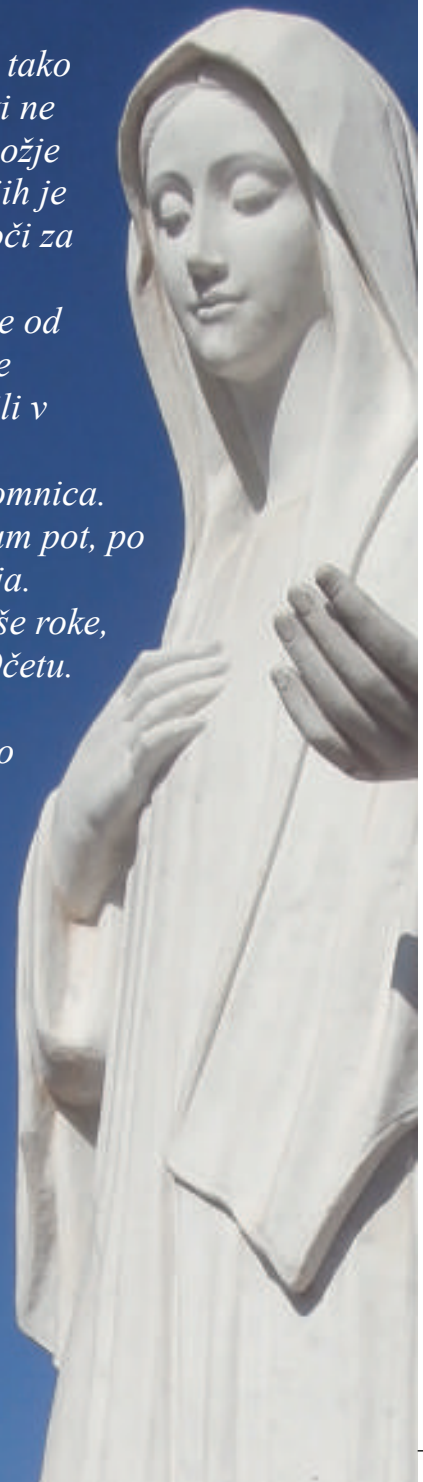
*„Dragi otroci,
kot v drugih krajih, kamor sem prihajala k vam, tako
vas tudi tukaj kličem k molitvi. Molite za tiste, ki ne
poznajo mojega Sina, za tiste, ki niso spoznali Božje
ljubezni, proti grehu, za posvečene – za tiste, ki jih je
moj Sin poklical, da bi imeli ljubezen in duha moči za
vas, za Cerkev.*

*Molite k mojemu Sinu, ljubezen pa, ki jo izkusite od
Njegove bližine, vam bo dala moči, da boste
pripravljeni za dela ljubezni, ki jih boste vršili v
Njegovem imenu.*

*Otroci moji, bodite pripravljeni. Ta čas je prelomnica.
Zato vas znova kličem k veri in upanju. Kažem vam pot, po
kateri morate iti, to pa so besede evangelija.
Apostoli moje ljubezni, svetu so zelo potrebne vaše roke,
dvignjene k nebu, k mojemu Sinu, k nebeškemu Očetu.*

*Potrebno je mnogo ponižnosti in čistosti srca.
Imejte zaupanje v mojega Sina in vedite, da vedno
morete biti boljši.*

*Moje materinsko srce želi, da bi bili vi, apostoli
moje ljubezni, majhne luči sveta; da svetite
tam, kjer želi zavladati tema, da s svojo
molitvijo in ljubeznijo kažete pravo pot, da
rešujete duše. Jaz sem z vami.
Hvala vam.“*

Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mirjani Dragičević Soldo 2. julija 2017

*„Dragi otroci,
hvala vam, ker se odzivate na moje klice in ker se zbirate tukaj,
okoli mene, svoje nebeške Matere. Vem, da mislite name z
ljubeznijo in upanjem. Tudi jaz čutim ljubezen do vseh vas, kakor
jo čuti tudi moj premili Sin, ki me po svoji usmiljeni ljubezni vedno
znova pošilja k vam. On, ki je bil človek, ki je bil in je Bog – eden
in trojstven, On, ki je zaradi vas trpel s telesom in z dušo, On, ki se
je naredil kruh, da hrani vaše duše in jih tako rešuje.*

*Otroci moji, učim vas, kako biti vredni Njegove ljubezni, da svoje
misli usmerite k Njemu, da živite mojega Sina.*

*Apostoli moje ljubezni, zagrinjam vas s svojim plaščem, ker
vas kot Mati želim zaščititi. Prosim vas, molite za ves
svet. Moje Srce trpi. Grehi se množijo, preveč številni
so.*

*A s pomočjo vas, ki ste ponižni, skromni, napolnjeni z
ljubeznijo, skriti in sveti, bo moje Srce zmagalo.*

Ljubite mojega Sina nad vse in ves svet po Njem.

*Nikoli ne pozabite, da vsak vaš brat nosi v sebi
nekaj dragocenega – dušo. Zato, otroci moji,
ljubite vse tiste, ki ne poznajo mojega Sina, da
bi po molitvi in ljubezni, ki prihaja iz molitve,
postali boljši, da bi dobrota v njih mogla
zmagati, da bi se duše rešile in imele večno
življenje.*

*Apostoli moji, otroci moji, moj Sin vam je rekel,
da ljubite drug drugega. Naj bo to zapisano v
vaših srcih in z molitvijo poskušajte to ljubezen
živeti.*

Hvala vam. “

Foto vir: <http://medjugorje.ws>

VIDCI GOVORIJO

Marija Pavlović – Lunetti 5, 6/9 S POSTOM IN Z MOLITVIJO ...

Ko je Marija začela vsak četrtek dajati sporočila za župnijo in ko so začeli prihajati romarji, smo mi pogosto povedali, da so ta sporočila za nas, za medžugorsko župnijo. Bili smo ponosni na to, da nam Marija daje sporočila. Bili smo ponosni na to, da z vsemi močmi delamo tisto, kar ona želi. Ko je omenila post, se spomnim, da smo zbrano množico ljudi vprašali, ali se bomo danes postili ob kruhu in vodi po Marijinih namelih, tako kot ona želi – in množica je z vsem srcem rekla: »Da!«

Žal danes ni več tako. Ob petkih se pogosto zgodi, da iz hiš, v katerih pripravljajo hrano za romarje, prihaja vonj po ribah. Mi vseeno verujemo, da je možno tisto, kar Marija pravi: »S postom in molitvijo se lahko zaustavijo celo vojne.« Marija je v nekem sporočilu rekla: »Ne govorite o postu, ampak se začnite postiti.«

Najprej smo se postili ob petkih, kot nas je Marija prosila. Postopoma nas je spodbujala, da smo se odpovedovali stvarem, na katere smo bilinavezani: televiziji, cigaretam, alkoholu ... Fantje iz naše molitvene skupine so se odločili, da ne bodo več kadili. Tako smo na konkreten način začeli – ne le post, ampak tudi molitev.

Na začetku je Marija prosila, da molimo sedemkrat Oče naš, Zdrava Marija in Slava Očetu ... Nato nas je prosila, naj molimo rožni venec, nato vse tri dele rožnega venca. Sedaj imamo, zahvaljujoč papežu sv. Janezu Pavlu II., štiri dele rožnega venca. Marija je prosila, naj kot molitvena skupina molimo tri ure. Sčasoma nas je prosila, naj naše življenje postane molitev. Tako smo se začeli spreobračati. Začeli smo spreminjati svoje življenje. Ko nam je Marija govorila o nebesih, peklu in

vicah, smo razumeli, da ni dovolj misliti samo na materialno, ampak da je treba misliti tudi na duhovno. Naše življenje ni odvisno samo od kruha. Naša duša potrebuje molitev in spreobrnjenje.

HVALEŽNI MARIJI ...

Iz dneva v dan želimo ponavljati: »Resnica je, da Bog je. Če imate skušnjave in preizkušnje, vam ponavljam, da Bog obstaja.« Spominjam se prvih dni prikazovanj, ko sem zelo močno občutila Božjo ljubezen. Prej sem mislila, da je Bog nekje zgoraj, v nebesih in kdo ve, koliko nas sploh posluša. Potem so začeli prihajati romarji, med njimi bolniki; mi smo začeli posredovati zanje in Marijo prositi za ozdravljenja. Videli smo ljudi, ki so bili na invalidskih vozičkih, pa so

vstali z njih, začeli hoditi in hvalili Boga. Mi pa smo se spraševali, posledica česa je to: naše molitve, Marijine molitve ali kdo ve čigave priprošnje? ... Kdo ve, kako se je to čudo dogajalo?

Postopoma smo tudi mi rasli v veri. Začeli smo spoznavati Boga in ga hvaliti za vse, kar dela v nas, po nas in po vseh ljudeh, ki prihajajo sem in pričujejo o Marijini ljubezni. Na poseben način smo občutili, da nam je Bog blizu, da je z nami, da je med nami, da je vsak dan prisoten v našem življenju in zato smo vsak dan hvaležni Mariji za njeno prisotnost med nami.

Jaz imam še vedno vsakodnevna prikazovanja in vsakokrat, ko Mariji izročam ljudi, ki prihajajo sem, posebej bolne, prosim: »Prosim, te, draga Mamica, pomagaj jim, da bodo

Foto vir: <http://medjugorjetuttigiorni.blogspot.si>

razumeli, da bodo sprejeli, da je to življenje zelo kratko, da je zato prav, da ga izkoristijo v svetosti, da se odločijo za svetost.« Izkoristite ta čas kot milostni čas, ker je Marija z nami in ona vedno ponavlja: »Pred Bogom prosim za vsakega od vas.« Kot je rekla v Kani Galilejski, tudi danes ponavlja: »Kar koli vam reče, storite.«

Ne bojte se vsega tistega, kar je Božje; ko bomo namreč odkrili Boga, bomo, kakor pravi Marija, odkrili radost in začutili bomo potrebo, da to radost, ki jo nam Marija in Bog dajeta vsak dan, nosimo drugim.

(Glasnik mira 5, 6/2014
Prevod: Petra Černivec)

*Zahvaljujte se
Bogu za dar, da
sem lahko z vami,
kajti povem vam:
to je velika milost.*

*Kraljica miru,
25. julija 1992*

TEMA MESECA

SPOVED V MEDŽUGORSKI DUHOVNOSTI

Medžugorje je še na poseben način kraj Božjega usmiljenja in svete spovedi. Dovolj je, da pomislimo na dolge vrste pred spovednicami v poletni vročini ali v zimskem času, ko je hladno in neprijetno piha. Kot je bila Cerkev 20. stoletja zaznamovana s svetniki Božjega usmiljenja in velikimi spovedniki, tudi v Medžugorju Božja previdnost govori po neskončni ljubezni, ki se sklanja v srca ranjenih ljudi, da bi jim vrnila občutek dostojanstva in jih odprla za življenje.

Spovednica sveta in Evrope

Medžugorje imenujejo tudi spovednica sveta, spovednica Evrope. Nikjer drugod ljudje toliko ne pristopajo k sveti spovedi in iščejo svojega notranjega miru. V mnogih krščanskih deželah zelo upada praksa svete spovedi, ponekod sploh ne

prihajajo več k temu zdravilnemu zakramentu, v Medžugorju pa mnogi romarji odkrivajo njegov pomen. Romanja v Medžugorje in druga srečanja spodbujajo tudi duhovnike, da se redneje spovedujejo in so v svojih župnijah na razpolago za sveto spoved. V vsaki cerkvi bi se moralo dogajati podobno kot v Medžugorju, še posebno ob prvih petkih in praznikih. Tudi sicer bi morali ljudje vedeti, kdaj imajo možnost za sveto spoved in za pogovor z duhovnikom. To ne bi smelo biti nič posebnega, ker je krščansko življenje sestavljeno iz vere v Jezusa Kristusa, molitve, zakramentov, opravljanja svojega poslanstva, služenja bližnjim ... Ta 'vsakdanost Medžugorja' je rodila nešteto spreobrnjenj, tu so se mladi odločili za duhovne poklice, za poroko, ljudje so odpustili dolgoletne zamere, odvrnili so se od zasvojenosti

Julij-avgust 2017

9

in doživeli ozdravljenje.

Romarji v Medžugorje se večinoma odločajo, da bodo opravili temeljito spoved in se tako mogli vrniti v vsakdanje življenje z novo močjo ter svobodo. Pogosto je ta odločitev povezana s kako močno odločitvijo za življenje, da se bodo česa osvobodili, poglobili odnose, vero, da bo njihovo življenje ponovno zaživelo. Medžugorski redovniki se trudijo, da so na razpolago za sveto spoved in da ta ostaja tisto, kar je že od začetka prikazovanj.

Ko ni več Boga in greha ...

Po tem uvodu se bomo na kratko ustavili pri samem zakramentu svete spovedi, njegovem pomenu, izzivih in tudi težavah, ki so povezane s spovedno prakso.

Spoved je danes morda med najbolj opuščeni zakramenti. Če je bilo še pred desetletji normalno, da so se kristjani spovedali vsaj dvakrat, trikrat na leto, za božič, veliko noč in še kaj vmes, se danes temu kar izogibajo. Kot da ni potrebno in se da

živeti duhovno tudi brez tega.

Prav spoved je še posebej povezana s spremembo kulture, ki se je zgodila v družbi in tudi v Cerkvi. Zgodil se je prehod iz kulture, ki je bila religiozna in v kateri je imel Bog osrednje mesto, h kulturi, ki ne upošteva Boga ali pa je v njej skoraj nezaznaven, obroben. Ljudi sta očarala znanost in tehnika, mislijo, da bodo s svojim znanjem in stvaritvami obvladali svet in sebe.

Izguba čuta za Boga je tudi povezana z izgubo čuta za greh, ki je »prelom« svetega odnosa z Bogom, drugimi in s sabo. V ospredje so postavljene druge svetinje, iskanje užitkov, udobja, poudarjanje sebe, služenje denarja, zdravje. Greh je postal zgolj napaka ali krivica, ki jo storimo drugim, zelo pa se je zabrisala njegova rušilna vloga, da uniči in umaže ljubezen, ki je temeljna za človekovo življenje. Rezultati tega so slabi: nemir, tesnoba, življenjska izgubljenost, jemanje zdravil ... Zato so ljudje tudi tako črnogledi in iščejo umetne rešitve, namesto da bi se v

Foto vir: <http://l.bp.blogspot.com>

vsej svoji stvarnosti pogledali pred Bogom. Namesto duhovnika kot služabnika Boga in ljudi za duševno zdravje skrbi kopica strokovnjakov, filozofov, psihologov, psihiatrov, ki se pogosto »ukvarjajo« z ranami ljudi. Vse to ne govori le o izgubi čuta za Boga, ampak tudi o izgubi samega človeka in njegovega dostojanstva.

Medžugorje in nekateri drugi romarski kraji pa napovedujejo obnovo krščanskega življenja in človeškosti. Če mnogi ljudje živijo z občutkom krivde, nemoči in strahu, zakrament sprave prinaša milostni dar odpuščanja in Božjega usmiljenja. Lahko bi ga imenovali zakrament ozdravljenja, ki nima le učinka terapevtskega pogovora, ampak vsebuje globoko moč pomirjenja, odpuščanja in novega začetka.

Spoved, pokora, spreobrnjenje

Navadno govorimo o zakramentu svete spovedi, vendar je izpoved grehov le del tega zakramenta. Potrebno je razločiti svoja dejanja, videti grehe in se jih kesati. Skoraj pri vseh religijah imajo obrede, po katerih se osebe, ki so padle v greh, po stiku z Božjim izpovedo svojih grehov in se očistijo. Spoved vključuje tudi pokoro, ki kaže na zadostitev in popravo storjene krivde ter odpira željo po izboljšanju. Pokora je naravnana na poglobitev

odnosa z Bogom in na hvaležnost za odpuščanje grehov. Judje so poznali grešnega kozla, na katerega so na veliki spravi dan naložili grehe ljudstva in ga poslali v puščavo. Ljudstvo se je kesalo svojih grehov in obljubilo Bogu, da se bo vrnilo nazaj k Njemu.

V novi zavezi je v ospredju spreobrnjenje. Že preroki so kritizirali javno pokoro, ki so jo pogosto opravljali samo formalno, in vabili k spreobrnjenju srca. Po tej poti je šel tudi Jezus, ki je na začetku svojega javnega delovanja ljudi povabil k spreobrnjenju. Za razliko od Janeza Krstnika, ki je žugal z bližnjo Božjo sodbo, Jezus govori o bližini Božjega kraljevanja in o Božjem usmiljenju.

Spreobrnjenje pomeni spremeniti način mišljenja, misliti drugače od večine in javnega mnjenja, misliti nad ravno golega preživetja, užitkov, denarja in moči. Kdor spremeni namen svoje življenjske usmeritve, more spremeniti tudi odnose in se notranje očistiti. Apostol Peter je nagovoril Izraelce na binkoštni dan in jih povabil, naj mislijo skozi Jezusa ter njegov velikonočni dar. Bili so povabljeni, da se dajo krstiti, kar je izraz spreobrnjenja k Jezusu Kristusu, Gospodu in Mesiji. Kdor se spreobrne, mu je podeljen dar odpuščanja grehov in Svetega Duha, da more živeti v njegovem Duhu. Jezusov Duh nas krepi, da moremo

začeti gledati drugače na svet in razmere, da ne ostajamo v nevednosti, da ne pristajamo na brezčutni tek okolja, da se odpremo za ljubezen in resnico. Božji Sin je prehodil to pot, zato se moremo v moči njegove ljubezni očistiti vseh nemoči in grehov ter nadaljevati krstno prijateljstvo z njim v notranji svobodi, ki nam jo podarja.

Želja in uresničitev vrnitve k Bogu in spreobrnjenje ni prvenstveno sad človeškega napa, ampak je Božji dar, ki nas razsvetli, da moremo narediti odločilni korak in se v nadaljnjih korakih nasloniti na Gospodovo usmiljenje.

Spreobrnjenje se nanaša na skupnost

Kljub prizadevanjem 2. vatikanskega koncila, da bi spoved zopet dobila jasnejšo povezavo s skupnostjo, še vedno prevladuje spovedna praksa, ki je individualna in zadeva človeka v njegovem osebnem grehu, čutenju, odpuščanju, novem začetku.

V Izraelu pa pozornost ni bila toliko posvečena spreobrnjenju posameznikov, ampak spreobrnjenju v socialni razsežnosti. Preroki so se obračali na ljudstvo in ga klicali k spreobrnjenju (prerok Jona v Ninivah). V prvi Cerkvi je bila prošnja za odpuščanje grehov močno poudarjena, v očenašu pred obhajilom so molili, naj jim Bog odpusti grehe, vendar so ob tem

poudarili, da tudi sami odpuščajo svojim dolžnikom. Niso mogli postati eno s svojimi brati in sestrami, če niso bili pripravljeni se spreobrniti in odpustiti svojim dolžnikom. Pisma apostolov predstavljajo krščansko skupnost kot privilegirani prostor vzajemne pomoči pri spreobračanju, kot prostor vzajemnega odpuščanja in sprave. Sveti Pavel govori o medsebojnem opominjanju v krotkosti, o tolažbi malodušnih, podpori slabotnih in potrpežljivosti z vsemi. Verniki so se morali zavedati, da jim je Jezus odpustil in jih spravil z Bogom. Zato so morali tudi sami gojiti odpuščanje v skupnosti. Sicer pa so po evangelijskem naročilu tudi skupnost razumeli kot nosilko odpuščanja in moči, da more odpuščati in obsojati. (Mt 18,18) Oddaljevanje od skupnosti je pomenilo oddaljevanje od Boga. Ker je Kristus prisoten v skupnosti, je bila sprava s skupnostjo sprava z Bogom. Kasneje se je razvila spovedna praksa za grehe, ki so kristjane izločili iz skupnosti, če so prekršili pravo vero ali storili 'javne grehe', kot so umor, prešuštvo, malikovanje. Grešniku je škof naložil pokoro, ki je lahko trajala tudi več let. Grešniki so mogli biti prisotni v skupnosti na omejen način, ves čas pa jih je skupnost podpirala z molitvijo. Še posebno duhovna pot postnega časa je bila primerna za spravo in sprejem grešnikov v skupnost. V tej praksi sta

Foto vir: <http://www.medjugorje-info.com>

bila pomembna zlasti dva elementa: pokora, ki je morala biti sorazmerna krivdi, in skupnost, ki je s svojo molitvijo podpirala prizadevanje grešnika pri spreobrnjenju. Zahtevna in trda pokora.

Spoved je osebni dogodek

Ta oblika zahtevne in trde pokore je trajala do 6. stoletja, ko so irski menihi prinesli novo prakso: osebno spoved voditelju samostana, ki je nato dal odvezo. Tako so počasi odpravljali dolge pokore in poudarjali pomen neprestanega odpuščanja. S to obliko je bila zagotovljena tajnost in resnično osebni odnos pri izpovedi grehov in odvezi. Že sama spoved, pri kateri je moral grešnik pred duhovnikom razkriti svoje hudobije in se jih kesati, se je smatrala kot pokora. S preходом od javne spovedi k privatni pa se je zamegljevala vloga skupnosti, njeno vlogo je na neki način prevzel duhovnik spovednik. Dolge in težke pokore pa so dobile

svoje mesto v odpustkih, s katerimi se je grešnik s pokoro in z dobrimi deli na neki način odkupil za zlo, ki ga je storil. V srednjem veku se je razvil pojem 'zaklad Cerkve', ki predstavlja zasluge Kristusa, svetnikov in vernikov, in ga je Cerkev delila za zadoščevanje krivd tistih vernikov, ki so bili v kraju očiščevanja, v vicah.

V zadnjih stoletjih se je razvila tako imenovana spoved iz pobožnosti, kar je pomenilo, da so verniki prihajali k spovedi pogosteje in živeli iz njene zakramentalne moči. Ta praksa je bila tudi tesno povezana s prejemanjem evharistije. Drugi pomemben vidik v današnji spovedni praksi je duhovno vodstvo. Kristjani so že od prvih časov iskali duhovne voditelje, ki so jih s svojimi izkušnjami in molitvami spremljali na duhovni poti. Taka spoved je bila v navadi zlasti pri menihih, potem pa so jo prevzeli tudi mnogi laiki. Pri spovedi ne obravnavajo le krivd in grehov,

ampak tudi različne vzgibe srca, misli, strasti, razočaranja, sanje, bolezni, hrepenenja. Duhovni voditelj mora imeti dar razločevanja duhov in poznati srca ljudi, da jim more pomagati na poti duhovne rasti.

Vprašanja ob spovedi

Spoznali smo, da je oblika spovedi doživela različne spremembe in poudarke, čeprav je v osnovi ohranila svoje temeljne značilnosti. Zavedati se moramo, da je spoved pomoč, zdravilo in predvsem dar. Zato ni nobenega razloga, da bi pri spovedi duhovniki izvajali 'duhovno nasilje' in tudi opravičila za to ni. Marsikateri vernik je včasih doživel, da mu je spovednik postavljал določena vprašanja na način, ki ni upošteval njegovega dostojanstva. Namesto da bi srečal sprejetost in usmiljenje, je bil deležen trdote in zavračanja.

Danes so primeri take prakse redki, pogostejše se dogaja, da se duhovniki premalo posvečajo spovedovanju vernikov in ne molijo zanje.

Verniki se v glavnem zavedajo potrebe po spovedi in večinoma pristopajo k njej nekajkrat na leto. S cerkvene strani ni predpisano, kolikokrat se je treba spovedati. Pomembnejše je, da se spovemo, ko čutimo potrebo po odpuščanju in izhodu iz greha. Prav je, da se spovemo najtežjih grehov in tistih, ki jih najpogostejše ponavljamo. Vsakdanje spraševanje vesti in duhovni red ter premišljevanje Božje besede nam pomagajo, da smo občutljivejši za vzgibe hudobije v našem življenju. Spoved ne odpravlja samo grehov, ampak nas tudi odpira za Božjo ljubezen, da smo občutljivi zanj in z njo sodelujemo.

Redno pristopanje k zakramentu

svete spovedi nam pomaga, da smo bolj ponižni in priznavamo svojo krhkost ter krivdo. Potem tudi na druge ne gledamo zviška, ampak s pogledom Božjega usmiljenja, ki smo ga bili sami deležni. Pri marsikateri spovedi pa grešniki pomagajo spovedniku, da se on zave svojih grehov in se čim prej poda na pot odpuščanja in spreobrnjenja.

Obstajajo nekateri sveti časi, ki kar sami kličejo k spovedi in spreobrnjenju. Poleg adventa in posta so tu še nekatera praznovanja v župnijah in različni duhovni dogodki, duhovne obnove, duhovne vaje in zlasti romanja, ki mnogim pomagajo, da se k spovedi odpravijo po dolgem času. Vsa ta dogajanja pripravljajo grešnike, da se zavedo svojih grehov in se jih kesajo. Veliko težje so spovedi nekaterih zaročencev, ki pridejo po dolgih letih v spovednico in so izgubili občutek za greh. Vendar so tudi take prilike polne milosti in odprejo ljudi za nove korake ljubezni, Božje in človeške.

Spoved – zakrament ozdravljenja

Zaključimo naše razmišljanje o spovedi v medžugorski duhovnosti in v sedanjem času Cerkve s poudarkom, da je spoved zakrament ozdravljenja. Dar sprave in usmiljenja je delo Svetega Duha, ki človeka duhovno ozdravi, prav tako vpliva na njegovo duševnost in na telo. Ko se izgubi občutek krivde, se

zlo ne kaže več kot tisto, kar je umazalo vest, ampak kot strah ali depresija, kot ravnodušnost in nezanimanje. Zato je tako pomembno, da sprejmemo dejstvo, da smo krivi in grešni ter da to revščino postavimo pred Gospodovo usmiljeno ljubezen. Terapevtični vidik spovedi je bil prisoten že v prvi Cerkvi, zato je grešnik potreboval daljše obdobje duhovnega prečiščevanja in pokore. Dogajanje in odpuščanje, ki ga je bil deležen v skupnosti, je bilo zanj kot nekakšen drugi krst.

Kdo se ne počuti prijetno po opravljeni spovedi, ko se odvalijo kamni krivde? Včasih je olajšanje tolikšno, da bi kar skakali od veselja. Prav to je eden od razlogov, da je v Medžugorju toliko pristnega veselja in navdušenja. Prav tako se pozna posebno dobro razpoloženje v župnijah za božič in veliko noč, ko večina vernikov opravi sveto spoved.

Primož Krečič

INTERVJU

Foto vir: <http://www.medjugorje-info.com>

FRA MARINKO ŠAKOTA, MEDŽUGORSKI ŽUPNIK

Objavljamo še drugi del pogovora s fra Marinkom Šakoto. Njegova življenjska pot je vodila skozi mnoge kraje tudi daleč v tujini, nazadnje pa je leta 2010 prišel za kaplana v Medjugorje. Ko je tamkajšnji župnik umrl, je bil na njegovo mesto imenovan on.

Čeprav je od smrti fra Slavka Barbarića minilo že skoraj 17 let, je pečat, ki ga je vanj vtisnil fra Slavko, neizbrisen.

Fra Marinko, povejte nam, prosim, kako sta se potem zblížali vajini poti?

Toliko mi je bilo do tega, da bi bil s fra Slavkom, da bi ga poslušal, da sem bil sposoben prepotovati stotine kilometrov do kraja, kjer je on imel predavanja ali sveto mašo. Ko sem npr. živel v Innsbrucku, sem z lahkoto šel v Passau ali v München, kjer so pripravili molitveno srečanje,

ki ga je vodil on. Nobena pot mi ni bila predolga, nič mi ni bilo težko, ko je šlo zanj. V njem sem odkril veličino, ob kateri je vse ostalo bilo blede. Presegal je vse ljudi, ki sem jih do tedaj srečal – ne le po besedah, ampak predvsem z dejanji oz. z obojim. Pri njem namreč ni bilo nobene razlike med besedami in dejanji. Njegovi nagovori niso bili rezultat branja knjig, ampak so izvirali iz njegovih bogatih življenjskih izkušenj. Zato so bile njegove besede tako močne in prepričljive, življenjske, njegovo življenje pa zelo zgovorno.

Eno vprašanje, ki se mi še danes včasih postavi, se nanaša na čas pred tistim srečanjem pred spovednico. Fra Slavko je že do takrat bil nekaj izrednega, jaz pa se sprašujem, kaj je bilo z menoj, da ga do tedaj nisem „odkril“ in prepoznal njegove vrednosti. Do leta 1995 sem ga

poznal le površno. Pravzaprav sem se srečeval z njim, ga poslušal, se z njim rokoval ..., a to očitno ni bilo dovolj, da bi v njem odkril veličino. Gledano z današnje perspektive se mi zdi, da šele življenjske težave odprejo oči za prepoznavanje tistega, kar je res nekaj vredno. Očitno smo lahko ljudje slepi, čeprav imamo zdrave oči, saj z njimi ne vidimo dovolj dobro ali pa vidimo narobe. A tudi to ni največja tragedija. Najbolj tragično je to, da ne dopustimo bližnjemu, da nam pomaga, da nas usmerja, da nam odpre oči. Spomnim se, kaj je fra Slavko rekel na enem od seminarjev: „Lažje se bo Križevac zasukal, kot pa zaslepljen človek spremenil svoje mnenje in spregledal.“

Kako ste sprejeli vest o fra Slavkovi smrti?

Kot strela z jasnega so v medžugorsko župnijo udarile besede: umrl je fra Slavko. Sprva nihče ni mogel verjeti, pa je kljub temu bilo res: 24. novembra 2000 približno ob 15.30, ko je zaključil molitev križevega pota, je na Križevcu, nedaleč od velikega križa, izročil svojo pot Gospodu.

Tistega dne je bil fra Slavko zjutraj kot običajno na Podbrdu. Ko se je vrnil, je ob 7.30 maševal. Po zajtrku v župnišču je ob 9.00 daroval sveto mašo za romarje iz Avstrije. Avstrijski vodič Franz Golovitz je namreč v Medžugorje pripeljal že 250. skupino romarjev. Sledilo je

Foto vir: <http://www.medjugorje.hr>

snemanje oddaje za Radio „Mir“ in nekaj srečanj z romarji. Okrog 13.30 je s pomočnico Rito krenil proti Križevcu in vodil molitev križevega pota ob 14.00. Po končani molitvi se je od križa spustil navzdol in prav hitro, nekje med postajo vstajenja in 14. postajo, obstal, legel na kamnita tla – in po nekaj trenutkih umrl. Tistega dne je daroval zadnjo sveto mašo in molil zadnji križev pot na tej zemlji, saj se je zanj začelo novo življenje, vstajenje. Legel je na zemljo kot asiški svetnik, ki je tudi umrl ležeč na zemlji. Res mu je bil podoben v vsem, tudi v smrti.

Jaz sem takrat bil v samosatnu v Mostarju in dežural. V pisarno je prihitel gvardijan Ivan Boras in mi sporočil: „Moram v Medžugorje. Izgleda, da je umrl fra Slavko.“ Ostal sem brez besed, popolnoma zbehan in izgubljen. Spremljal sem njegovo odhajanje, pa ga nisem mogel niti

vprašati, o katerem fra Slavku je beseda. „Jasno, to ne more biti fra Slavko Barbarić!“ sem si rekel. „Toda kateri fra Slavko je potem umrl?“

Ker sem imel nekaj strank pred pisarno, sem moral nadaljevati svoje delo. A misli so bile v Medžugorju, ob fra Slavku. Mojo zbegnost so čutili tudi ljudje, ki so prihajali v pisarno, čutili so, da nisem „pri stvari“. Po eni uri me je poklical prijatelj Mario Vasilj. Jokal je, ko mi je povedal, da je umrl fra Slavko. „Ne prihajaj sam, pridem pote,“ mi je še rekel.

Zaprl sem pisarno, čakal in razmišljal. Nisem mogel verjeti, da je umrl človek, ki je bil tako duhovno in telesno vitalen. Pred očmi so se mi vrstili spomini na najina srečanja. Spomnil sem se mnogih drobnih trenutkov, povezanih z njim, ki so moje življenje, in prepričan sem, da tudi življenja drugih, obogatili.

Foto vir: <http://www.medjugorje.hr>

Spomnil sem se 6. avgusta. Kot vsako leto je bila tudi takrat ob zaključku mladifesta sveta maša ob 5. uri zjutraj na Križevcu. Po maši smo se skupaj vračali domov. Ko smo prišli na asfalt, me je vprašal: „Kako, si se kaj utrudil?“ „Ja, malo pa sem se!“ Razširil je roke: „Ti, tako mlad, pa utrujen?! Kje je pa tvoja mladost?“ „Kaj pa ti,“ sem ga vprašal, „si kaj utrujen?“ „Utrujen? Kaj pa je to?“ se je čudil mojemu vprašanju. Tak je bil, poln življenja, duhovit, veder.

Spomnil sem se tudi najinega pogovora dva večera pred smrtjo. Hodila sva po poti proti župnišču in med nama se je, kot vedno, pletel iskren pogovor. V takih pogovorih fra Slavko nikoli ni govoril o sebi in o svojih problemih, sem pa tisti večer iz njegovih besed zaslutil, da se v sebi bori z velikimi težavami.

Običajno se je z mano pogovarjal 5–10 minut in potem šel delat v župnijsko pisarno. Tistega večera pa je bilo drugače. Dvakrat me je zadržal, ko sem se želel odpraviti v Mostar. „Počakaj še malo,“ mi je rekel. To se nikoli prej ni zgodilo.

V takih spominih me je našel prijatelj Mario in skupaj sva se odpeljala v Medžugorje. Vedel je, kako sem spoštoval in imel rad fra Slavka. Zato mi je želel pomagati, da bi čim lažje sprejel vest o njegovem odhodu. Med potjo mi je pripovedoval vse, kar je vedel o okoliščinah smrti. Bil sem zelo žalosten, a sem vseeno še dopuščal možnost, da vest ni resnična. Medtem sva se pripeljala na cilj in šla v Kapelo klanjanja. Ko sem zagledal krsto, sem padel na kolena. Bilo je nepreklicno res!

Bili ste prijatelj z našo Majo Zalar, ki je skoraj 30 let vodila romarje v

Julij-avgust 2017

19

Medžugorje. Kakšni spomini vas vežejo nanjo?

Majo sem poznal od takrat, ko so se začela prikazovanja. S skupinami romarjev je prihajala prenočevat k našim v Čitluk. Najina srečanja so bila pristrčna, polna topline in ljubezni, sam sem se je vsakokrat zelo razveselil.

Maja je vedno izžarevala ljubezen in nežnost. Če bi jo vprašal, kako je, bi mi odgovorila z vprašanjem: »Kako si ti? Kako so tvoji?« Bila je usmerjena k drugemu človeku. Njena največja skrb je bila pomagati drugim in čim več ljudi pripeljati k Mariji v Medžugorje. Koliko romarjev je pripeljala iz Slovenije, na koncu niti ona ni več vedela. Za to je vedno imela čas, moč pa je črpala iz molitve, iz srečanj z Marijo.

Medžugorje je imela raje kot jaz, to lahko odkrito priznam. Živela je za Madžugorje, za Marijo. Stopila se je z ljudmi te župnije. Dovolj je bilo reči Maja, pa je vsak vedel, da je beseda o Maji iz Slovenije.

Srečen sem in Bogu hvaležen, da sem jo srečal in poznal. Kadarkoli se je

spomnim, to ni samo spomin, ampak je z njim povezana tudi želja, da bi uresničeval lastnosti, ki so njo krasile: ljubezen, milino, blagost, človeško toplino, vedrino, upanje, pogum in mnoge druge.

Ko nas zapustijo take osebe, kot je bila Maja, za trenutek nastane praznina v duši, dušo napolni žalost. Kajti take osebe so duši potrebne, potrebna ji je ljubezen. Maja pa je bila prav to – sama ljubezen. Popolnoma sem prepričan, da se sedaj raduje ob Mariji, Materi, ki jo je ljubila z otroško ljubeznijo, in ob fra Slavku, dragem duhovnem voditelju, s katerim je sodelovala od sami začetkov.

Spoštovani fra Marinko! Hvala, da ste si ob obilici svojega dela vzeli čas za nas! Hvala vam za vašo pripoved o sebi in o zgledih, ki so tudi nam v življenju še kako potrebni! Naj Bog blagoslavlja vas in vse delo, ki ga opravljate v skrbi za duše mnogih romarjev, ki prihajajo v Medžugorje!

Pripravila: Marinka Turina

Foto vir: <http://www.medjugorje.de>

Foto vir: <http://www.medjugorje.hr>

ZAHVALA MEDŽUGORSKEGA ŽUPNIKA FRA MARINKA ŠAKOTE NA 36. OBLETNICO MARIJINIH PRIKAZOVANJ

Dragi bratje in sestre! 36 je let Božje milosti v tej župniji. Spomnimo se: vse se je začelo na Podbrdu v Bjakovićih 24. 6. 1981, na praznik Janeza Krstnika, in od tedaj ja ta župnija kraj spreobrnjenj, kraj ozdravljenj, tako telesnih, še več pa duševnih, kraj prenove src, kraj molitve in kraj šole molitve s srcem, kraj izkušnje Božjega usmiljenja in odpuščanja v zakramentu svete spovedi in kraj osebnega odpuščanja in sprave. Od takrat je ta župnija, ki jo je Marija posebej izbrala, vrelec rojevanja duhovnih poklicev po vsem svetu, izvir navdiha za več tisoč molitvenih skupin po župnijah po vsem svetu, ki jih navdihuje medžugorska duhovnost. Od takrat je po Mariji to obnova Cerkve po vsem svetu. Tukaj se tako jasno uresničuje resnica: »Ecclesia semper reformanda est (Cerkev se mora

vedno obnavljati).«

In zares so mnogi prav tukaj v Medžugroju doživeli obnovo vere, zaupanja v Boga, obnovo ljubezni v srcu in v družini. Od tedaj je to izvir miru v tolikih srcih, v tolikih družinah po vsem svetu.

Želimo izreči velik HVALA našem dragem papežu Frančišku, ki je letos ne praznik lurške Matere Božje, 11. februarja, naznanil in potem sem poslal tako krasnega človeka iz nam drage Poljske, nadškofa Waršave-Prage Henryka Hosera.

Hvala nadškofu Hoseru za njegovo odprtost in željo, da bi razumel, kaj se dogaja tukaj v Medžugorju. Hvala mu, da je naglasil kristocentričnost duhovnosti v Medžugorju in prepoznal tako dobre sadove, kot so zakrament svete spovedi, seminarji posta in drugo.

Bogu hvala za 36 let milosti preko nebeške Matere, Kraljice miru! Hvala ti, Bog, in Marija, hvala ti!«

fra Marinko Šakota
(Prevod: Andreja Pezdevšek)

4. MARIJIN DAN

Z MARIJO PROTI TOKU

V cerkvi Marijinega oznanjenja v Velesovem je 10. junija potekal že četrti Marijin dan na "medžugorski način". Organiziralo ga je Društvo Mir – prijatelji Medžugorja v sodelovanju z župnijo Velesovo. Prelep sončni dan smo pričeli z molitvijo veselega in žalostnega dela rožnega venca, molitvijo k Svetemu Duhu in litanijami Matere Božje po porcunkulskem napevu. Nadaljevali smo s sveto mašo, ki jo je ob somaševanju štirih duhovnikov vodil duhovni vodja Društva Mir, Primož Krečič.

Vse dopoldne je za ubrano petje skrbel domači pevski zbor iz Velesovega. Od jutra dalje pa je bila tudi možnost za sveto spoved, spovedovali so trije spovedniki. Uvod v sveto mašo je imel domači

župnik Slavko Kalan, ki je povedal, da prek medžugorskega praznovanja **vnašamo mir z Marijo**, ki v Medžugorju že 36 let prosi za mir in nas vabi na pot svetosti. Kot se danes mnogi zbirajo ob Njej, tako so se naši predniki zatekali k velesovski Materi Božji že od 13. stoletja dalje, je še povedal.

V pridigi je Primož Krečič poudaril, da smo se zbrali pri velesovski Mariji, da bi obnovili svojo zvezo z Marijo, z Marijo pod križem človeštva, ki izroča vse v Božje roke in s Sinom trpi porodne bolečine novega človeštva. Vsak izmed nas se mora vedno znova odločiti, da bo šel za Bogom, da bo sprejel Marijino materinstvo, darovano pod križem, **da bo šel proti toku**. Bog je spregovoril svetu prek Marije – vidcem v Lurdu,

Fatimi, Medžugorju in drugod ... vedno takrat, ko so bile sile zla najbolj na pohodu, ko se je družba tako navadila na zlo, da ga je sprejela kot nekaj samoumevnega. Kar pa je danes najhuje, je to, da so ljudje izgubili upanje, vero in ljubezen. Obrnili so se k drugim bogovom, ki pa so jih pustili prazne – in tako so sedaj nič in se »zatekajo« v brezbržnost! Pred to držo pa papež Frančišek močno svari.

Marija se je večkrat prikazala z

Jezusom – da je s tem poudarjena povezava Božjega s človeškim. Njeno sporočilo je en sam klic – ***klic k spreobrnjenju***. Slovenski narod moli k Mariji in se k Njej zateka. Narod, ki bo častil Marijo, bo preživel. G. Krečič nas je povabil, naj molimo, da postane naš narod tak, da se bo odvrnil od brezciljnega življenja, da bi tudi tisti, ki tonejo, lahko rekli NE brezciljnemu življenju.

V pridigi se je dotaknil tudi izjave

Julij-avgust 2017

23

papeža Frančiška v zvezi s prikazovanji. Ocenil jo je kot polno upanja in izrazil zaupanje v Cerkev kot nevesto Svetega Duha.

Izjemno lepa je bila tudi molitev za ozdravljenje in osvoboditev, ki jo je po maši vodil Primož Krečič.

Popoldanski del je bil posvečen pričevanju. Gostja je bila izjemno prizadevna sodelavka medžugorske župnije, **Marija Dugandžić**. V svojem bogatem pričevanju je še posebej iskreno prosila za molitveno podporo za vse, ki delajo v Medžugorju, da bi ostali Bogu zvesti do konca.

Medžugorsko srečanje pri velesovski Mariji se je končalo s češčenjem Najsvetejšega. Z globokimi mislimi ga je lepo vodil **p. Ambrož Mušič**.

Hvala Bogu in Mariji za ta prelepi dan! Vsem, ki se ga niste mogli udeležiti, naj priložene fotografije čim več povedo; hkrati pa naj bodo povabilo: nasvidenje prihodnje leto!

Marta Ciraj

SVETNIK 20. STOLETJA

Foto vir: <http://magnificat.org.pl>

BLAŽENI PIER GIORGIO FRASSATI (1901–1925)

»Nekega dne je duhovnik oče Righini na ulici v Torinu srečal Pier Giorgio ter ga vprašal, kam je namenjen. Pier Giorgio mu je odgovoril, da je na poti v cerkev Naše Gospe Tolažnice, nato pa ga je kar poprosil, če bi ga lahko spovedal. Duhovnik je privolil in predlagal, da odideta do cerkve v bližini, toda Pier Giorgio je dejal, da to ni potrebno, saj se svojih grehov lahko spove kar na tistem mestu. Snel je svojo čepico, naredil križ in začel spoved.«

Alfred in Adelaida Frassati sta bila ugledna meščana Torina. Adelaida je bila ljubiteljica slikarstva, Alfred pa uspešen ustanovitelj liberalnega časopisa La Stampa, enega najuglednejših v Italiji. V zakonu se jima je rodila najprej punčka, ki je po osmih mesecih umrla. 6. aprila 1901

pa sta objela svojega prvega sina; ker se nista mogla zediniti glede imena, sta mu nadela vsak svojega. Imenovala sta ga Pier Giorgio. Po rojstvu je imel hude motnje dihanja, zato so ga takoj krstili, javna slovesnost je sledila kasneje. Oče je bil sicer agnostik, a verski vzgoji otrok ni nasprotoval, mami pa je vera pomenila bolj formalnost in navado. Obadva sta imela le malo skupnih interesov in kmalu so med njima zavladali nenehni prepiri, tako da sta pravzaprav živela ločeno pod isto streho.

Pier Giorgio je dobil še eno leto mlajšo sestro Luciano. 11. junija 1910 sta imela Pier Giorgio in Luciana v torinski cerkvi svetega Rešnjega telesa prvo sveto spoved, leto kasneje pa v strogi privatnosti obhajilo. Otroka sta ves čas

Julij-avgust 2017

25

preživljala skupaj, nista se smela družiti z vrstniki, pogovora v družini ni bilo, vladali so ubogljivost, spoštovanje in strah.

Pier Giorgio je že v vrtcu kazal naklonjenost do ubogih. Takoj se je usedel zraven dečka, ki so se ga vsi izogibali, ker je imel na obrazu brazgotine. Nekega dne je na njihova vrata potrkala revna mamica z dojenčkom v naročju. Ko je štiriletni Pier Giorgio videl, da je otrok bos, si je sezul svoje čeveljčke in nogavice ter jih izročil ženski. Vrata pa je hitro zaprl, da ga kdo od domačih ne bi videl.

Zelo rad je molil iz svojega molitvenika in bil pred Najsvetejšim, kjer je našel svojega najboljšega prijatelja in učitelja. Naučil se je od Boga, kot beremo v preroku Jeremiji: »Svojo postavo bom dal v njihovo notranjost in v njih srce jo bom zapisal.« (Jer 31,33) Ko je imel sedem let, je njegov oče odgnal lačnega berača. Sinovega joka niso mogli pomiriti, dokler niso berača poklicali nazaj in ga nahranili. Šestletni je očetu napisal pismo: »Moj najdražji očka. Zelo te imam rad in da te bom naredil srečnega, ne bom več tepel Luciane. Vesel praznik, zate bom molil k Detetu Jezusu. Poljubčke, tvoj Dodo.« Vzdevek Dodo si je nadel sam še kot otrok.

S sestro sta obiskovala javno šolo Massimo D'Azeglio, ko pa ni naredil

izpita iz latinščine, so ga za leto dni prepisali na Družbeni inštitut, ki so ga vodili jezuiti. Tam je spoznal pomen vsakodnevne prejemanja svetega obhajila. Tega si je močno želel, a je moral za to pridobiti materino dovoljenje. Po dolgem času in upiranju je le privolila. Od takrat naprej je vsak dan prejemal sveto evharistijo. Da pa mu je to uspelo, je moral biti priden in tudi iznajdljiv.

Z družino so vsako leto hodili na dopust v Pollone, kjer so imeli vilo in nekaj domačih živali. Približno 8 km stran se na 1180 m nadmorske višine

nahaja cerkev Maddona di Oropa, kjer hranijo lesen kipec, ki ga je po izročilu izrezljal evangelist Luka. S pomočjo prijatelja vrtnarja se je Pier Giorgio vsako jutro, ne da bi starši vedeli, zbudil in povzpel do svetišča, kjer je bil pri sveti maši; preden so se ostali prebudili, se je on že vrnil domov. Vrtnar mu je pri tem pomagal tako, da je na njegovo roko zavezal vrv in jo napeljal skozi okno do svoje sobe, od koder jo je zjutraj potegnil in ga zbudil.

Pier Giorgio je svoje življenje izročil Mariji. Vedno je imel pri sebi rožni venec in ga je rad molil. Poznali so ga kot mladega, vihravega, nagajivega in veselega fantiča (v njegovem priimku se skriva beseda »frasco«, ki v italijanščini pomeni direndaj). Kasneje je študiral (želel je

postati rudarski inženir in pomagati rudarjem), se zaljubil (ker je vedel, da starši tistega dekleta ne bi sprejeli, je to srčno bolečino in trpljenje daroval in se temu odpovedal), užival je v družbi prijateljev, se šalil, bil je izvrsten smučar, plavalec, oboževal je naravo in vzpone v gore. Mladi so o njem povedali: »Ta umirjeni, prijazni športnik je tak kot mi ... Pozna naše probleme, trpel je zaradi razmer v svoji družini in obremenjeval ga je osebni odnos, rad je imel svoje prijatelje. Bil je normalen!«

Včlanjen je bil v številne katoliške organizacije, predvsem pa je vse svoje prihranke in prosti čas namenil in razdal revežem. Za to njegovo skrivno življenje domači sploh niso vedeli, zanje je bil čuden otrok, ki ga visoko družbeno življenje ni

Foto vir: <https://youforher.aleteia.org>

zanimalo. Uspelo pa mu je pregovoriti očeta, da je v časopisu objavljaj rubriko »Sobotna dobrodelnost«.

Želel je postati duhovnik, a je spoznal, da bo kot laik več pripomogel k boljšemu svetu, zato je postal dominikanski tretjerednik. Leta 1921 je bil dalj časa v Berlinu (njegov oče je bil nekaj časa veleposlanik v Nemčiji), kjer je prav tako pomagal revežem. Ko se je vrnil v Torino, je zopet pomagal revežem. Mesto je bilo polno ljudi, ki so v industrijskem trikotniku med Torinom, Genovo in Milanom iskali zaposlitev, živeli pa v velikem pomanjkanju, v smrdljivih barakah in nečloveških okoliščinah ter prejeli nizko plačilo. Obiskoval jih je in jim nosil pakete s hrano in drugo pomočjo. Njegova dobrodelnost je postala vidna širšemu krogu šele na njegovem pogrebu, ko se je poleg visokega sloja družinskih prijateljev zbrala tudi nepregledna množica številnih revežev, ki so ga prišli pospremit. Šele takrat se je družina zavedla, kdo je bil njihov Pier Giorgio.

Umrl je 4. julija 1925 zaradi akutnega poliomielitisa. Kljub številnim visokim zvezam in protistrupu iz Pariza mu niso mogli pomagati. Vendar je bil Pier Giorgio povsem pripravljen na svoje novo rojstvo na nebu. Njegovih simptomov migrene in slabega počutja na začetku niso

jemali resno, saj je bila vsa pozornost usmerjena k njegovi babici, ki je umrla tri dni pred njim, oče in mati pa sta bila tudi sprta in tik pred ločitvijo. Po njegovi smrti pa sta se odločila, da bosta zgladila spore, da bosta vztrajala in postala sta tudi dejavna kristjana.

Leta 1932 je Cerkev uradno odprla postopek za beatifikacijo Pier Giorgia. Leta 1981 so odprli njegov grob in našli njegove posmrtnne postanke povsem nedotaknjene; čez osem let, ko ga je papež Janez Pavel II. razglasil za blaženega, so jih predstavili v torinsko katedralo. Leta 2002 je bil določen za enega izmed svetnikov in zavetnikov svetovnega dneva mladih v Torontu, pa tudi sicer je velik priprošnjik in zavetnik mladih. Sv. papež Janez Pavel II. ga je imenoval »mož osmih blagrov« in dejal, da je blagre vedno živel na kar se da dejaven, ustvarjalen, mladosten in upanja poln način.

IZ PIER GIORGIOVIH PISEM:

»Živimo v težkih časih, ker se je nasprotovanje proti Cerkvi razmahnilo bolj kot kadarkoli. Toda to naj vas ne plaši, pogumni in dobri mladi ljudje. Vedno se spominjajte, da je Cerkev Božja ustanova in da ne more propasti.«

»Resnična sreča, o mladi ljudje, ni v užitkih tega sveta ali zemeljskih stvarih, temveč v miru vesti, ki jo lahko imamo le, če smo čistega srca

in razuma.«

»Katoličan ne more drugače, kot da je vesel: žalost moramo pregnati iz naših duš. Trpljenje ni žalost, ki je najhujša bolezen. To bolezen skoraj vedno povzroči ateizem. Toda konec, za katerega smo ustvarili vodnike po poti življenja, ki je sicer lahko posejana s trnjem, ni žalosten. Vesel je, kljub trpljenju.«

»Vsak od vas ve, da je temelj naše vere usmiljenje. Brez njega se naša vera zruši. Nikoli ne bomo pravi katoličani, če ne oblikujemo vsega našega življenja po dveh zapovedih, ki sta bistvo katoliške vere: ljubiti Gospoda, našega Boga, z vso močjo in ljubiti bližnjega kakor samega sebe ... Z usmiljenjem sejemo semena tistega pravega miru, ki nam ga lahko da le vera v Jezusa Kristusa, katera nas dela vse za brate in sestre. Vem, da je ta pot strma in težavna in posejana s trnjem, medtem ko se ona druga na prvi pogled zdi lažja, prijetnejša in bolj zadovoljiva. Toda resnica je, da če pogledamo v srca tistih, ki hodijo po sprevrženih poteh tega sveta, vidimo, da jim manjka spokojnosti, ki prihaja k tistim, ki so se soočili s tisoč težavami in ki so se odrekli materialnemu ugodju, da sledijo božjemu zakonu.«

Vir: Maria di Lorenzo: Blaženi Pier Giorgio Frassati

MOLITEV ZA POGUM

Nebeški Oče, podari mi pogum, da bom mogel stremeti k najvišjim ciljem in se izogibati vsem skušnjavam povprečnega življenja. Spodbudi me, naj stremim k velikim stvarim in sledim zgledu blaženega Pier Giorgia ter da z veseljem odprem svoje srce Tvojemu klicu k svetosti. Osvobodi me strahu pred neuspehom. Gospod, želim biti pogumen in za vedno združen s Teboj. Podari mi milost, za katero te prosim po priprošnji Pier Giorgia in po zasluženju našega Gospoda Jezusa Kristusa. Amen.

Avtorica: Katie Amon, prevzeto:
<https://rijeczanju.wordpress.com/2016/07/24/stil-sveca-bl-pier-giorgio-frassati/>

Pripravila: Klavdija Jurišić

RAZMIŠLJANJE

Foto vir: <http://www.medjugorje-info.com>

SPOVED S PERSPEKTIVE DUHOVNIKA

Želel bi vam odpreti neka druga vrata, skozi katera večina od vas nikoli ne bo šla in skozi katera hodimo duhovniki zelo pogosto. Duhovniki vemo, kaj pomeni priti pred spovednico v potrebi, da bi se spovedali. Dobro vemo, kaj pomeni občutiti svojo bolečino, trpljenje, svoje grehe, svojo željo, da bi se tega končno rešili. Vemo, kaj pomeni strah in skrb, ali bom sprejet, me bo razumel, bo duhovnik nervozen, me bo prepoznal – vse to nam je znano. Nič od tega nam ni tuje. Tudi duhovniki se lahko znajdemo na tej strani, hkrati pa smo privilegirani, saj smo lahko tudi na drugi strani. Želim vam odpreti to okence na drugi strani, da boste lahko enkrat slišali, kako se počutimo duhovniki, ko poslušamo vaše spovedi.

Kot prvo in morda najpomembnejše je, da je nemogoče biti v bližini Boga, ko deli milost, ne da bi se te ta dotaknila. Ko Bog podarja odpuščanje grehov vam, se milost dotakne vseh nas. To je nekaj, za kar nismo prosili, nihče nam tega ni obljubil, vendar je to nekaj, kar

vedno znova doživljamo kot Božjo milost, kot nekakšen dodatek, ki ga dobimo, ne da bi zanj prosili ali kaj storili. Dobimo ga le zato, ker smo notri, na drugi strani, namesto Kristusa, ker smo v bližini, ko Bog odkriva svoje usmiljeno srce.

Drugo, kar še doživljamo in dobimo nepričakovano in čudežno, je, da ko stopimo v spovednico, k nam pride človek, ki ga nismo nikoli v življenju videli, ki ga morda niti ne poznamo, ki ga morda ne bomo nikoli več videli – in v trenutku, kar naenkrat, doživimo absolutno iskrenost. Odprtost, po kateri vsi hrepenimo. Srečniki med nami jo dobijo v odnosu z neko osebo, z nekom, ki ga imajo radi. V večernem pogovoru se fant odpre in pove svojo življenjsko zgodbo dekletu ... To je čudežno, edinstveno in to redko doživimo, mogoče samo enkrat v življenju. Mi, duhovniki, pa to doživljamo vsak dan. Za nas je to hrana, ki nas nenehno hrani. Nenadoma je pred nami človeška duša, ne da bi si to s čimerkoli zaslužili ali karkoli za to storili. Čudežno je, kako zelo to

vpliva na nas.

Pri tem se učimo, kakšen je človek. V teh srečanjih se učimo, kako globoko lahko človek pade, v kakšne vse pasti se lahko zaplete, kakšni ljudje in okoliščine ga lahko zaslužnijo. Občutimo pa tudi, kako zelo globoka je Božja milost in kaj se dogaja, ko Bog osvobaja. Vidimo, kako človek hrepeni po svobodi, čistosti in resnici. Učimo se, kako razlikovati iskrenega človeka od neiskrenega, zrelega od nezrelega, tistega, ki je k spovedi prišel zaradi drugih razlogov, ne pa zaradi hrepenenja po spravi z Bogom. Učimo se, kdo je prišel zato, ker ga je nekdo prisilil, prepričal, ali pa zato, ker drugače ne zna ... V spovednici zlahka občutimo razliko med iskrenostjo in resnico ter med prikrivanjem in neresnico. V spovednici se učimo, kako zelo Bog potrebuje duhovnike, pripravljene poslušati človeško trpljenje in bolečine. Učimo se, kako zelo nas Bog potrebuje, kako pomembno se

mu zdi, da damo vsakemu posameznemu človeku čas, da se lahko spove, da gredo iz njega besede, ki ga obremenjujejo. Pri tem se učimo, kako zelo je pomembno, da imamo v takšnih trenutkih Božje srce. Naša naloga ni, da bi podajali svoje mnenje, svoje izkušnje ali svoje občutke, ampak da odpremo prostor, kjer se lahko zgodi srečanje med grešnikom in Božjim usmiljenjem. Učimo se, kako pomembno je Bogu, da obstajajo kraji, kot so spovednice, kjer sme vsakdo doživeti tako človeško kot tudi Božje sočutje.

Ko je Jezus pred seboj gledal množico, ki je prišla poslušat njegove besede, evangelisti pišejo, da je imel veliko sočutje. Pogledal je ljudstvo in smilili so se mu, ker so bili izmučeni, obteženi in kot ovce brez pastirja. Želel si je, da bi vsak dobil čas za srečanje z Bogom, da bi v srečanju s človekom občutil usmiljenje in sočutje. Nam, duhovnikom, je izredno pomembno zavedanje, da v

Foto vir: <http://www.medjugorje-info.com>

spovednici govorimo v Božjem imenu! Ko duhovniki sami grešimo, ko pademo v brezno greha, se pojavi potuhnjena misel: »Joj, kako bi bilo sedaj dobro, če bi lahko odrešil samega sebe!« Ampak tako ne gre! Ni mogoče! Nihče od nas ne more sebi reči teh treh tako enostavnih besed! Vsi jih moramo slišati od nekoga drugega: »Odpuščeno ti je!« Nam pa je dano to, da ljudem rečemo, ne v svojem, ampak v Božjem imenu, z vsem jamstvom živega Boga, ki ga ne vidimo, in žive Cerkve, ki ji služimo: »Odpuščeno ti je!« V teh trenutkih se nam, duhovnikom, ponuja priložnost spoznavanja samega sebe.

Ko bi le vedeli, kolikokrat je bilo nas sram, ko smo vas poslušali, kako se iskreno spovedujete svojih grehov! Ko bi le vedeli, kako se takrat v nas prebujata hrepenenje, da bi bili tudi mi tako odprti za Boga in iskreni! Koliko življenjskih lekcij smo se naučili iz vaših stisk in kolikokrat smo občutili, kako Bog osvobaja zasužnjene, čisti nečiste in kako vrača veselje žalostnim! Nič ni čudovitejšega kot to, kar duhovnik izkusi: da nekdo vstopi v spovednico izmučen in obremenjen, pa njegove preproste besede, ki jih ne izreče v svojem imenu, ampak v imenu Boga in Cerkve, človeški obraz spremenijo v lep, vesel, neobremenjen in osvobojen obraz! Teh ljudi morda ne bomo več nikoli srečali. Šli bodo in

sploh ne bodo imeli pojma, kateri duhovnik jih je spovedal, in dobro je, da je tako! Najpogosteje večino stvari pozabimo in niti ne vemo, koga smo spovedali. Ljudje pa ne vedo, kdo jih je spovedal, in to je za nas najbolje, ker smo potem povsem prepričani, da to ni bilo srečanje v dvoje, ampak v troje. Bog je bil najpomembnejši. Mi smo se postavili v ozadje, izrekli smo njegove besede in pustili, da je lahko zasužnjeni človek postal svoboden. To je tisto, o čemer piše Pavel v pismu Galačanom: Bili smo nedoletni, usužnjeni prvinam sveta, častili sonce, veter, sile, politiko, ljudi. Bili smo sužnji. Vemo, da ima Jezus absolutno prav: »Kdor greši, je suženj greha.« Mnogo bolj od razumevanja zasužnjenosti je Pavlu pomembno, da razumemo: »Nisi več suženj!« Izredno pomembno je, da vemo: »Nisi več suženj!« Četudi si vstopil kot suženj, odhajaš kot dedič. Bog daj, da nas čistost, ki jo čutimo v Nazaretu, čistost, ki je nam frančiškanom podeljena po svetem Frančišku, čistost, ki jo v Medžugorju na poseben način najdemo v spovednicah, preplavi v zakramentalnem srečanju sprave, da se bomo lahko vrnil v svoje domove kot svobodni ljudje, ki jih je osvobodil živi in resnični Bog.

Fra Ante Vučković

(Povzeto po: Glasnik mira 7/2015

Prevod in priredba: Klavdija Jurišić)

DUHOVNE VAJE V MEDŽUGORJU

SEMINAR »ZA ŽIVLJENJE«

V Medžugorju je od 24. do 26. maja 2017 potekal mednarodni seminar (duhovne vaje) »Za življenje«, namenjen zdravnikom in medicinskemu osebju in tistim, ki so ranjeni zaradi splava, zakoncem, ki si želijo otroka, pro-life aktivistom, žrtvam družinskega nasilja, samohranilcem ... Tema seminarja je bila »Naj vaša ljubezen čedalje bolj napreduje« (Fil 1,9). Zbralo se je okrog 200 udeležencev iz 15 držav, in sicer: iz Hrvatske, Bosne in Hercegovine, Slovenije, Avstrije, Nemčije, Belgije, Francije, Anglije, Irske, Nizozemske, Italije, Litve, Latvije, Ukrajine, Madžarske in Slovaške. Udeležencem je dobrodošlico izrekel medžugorski župnik fra Marinko Šakota in jih vse dni seminarja vodil in spremljal.

Seminar je bil sestavljen iz predavanj, pričevanj udeležencev, najpomembnejši pa so bili sodelovanje pri večernem molitvenem programu ter skupne molitve na Podbrdu in Križevcu.

Predavatelj na seminarju je bil fra Ante Vučković, frančiškan in profesor na KBF v Splitu. Na začetku seminarja je izpostavil, kako pomembno se je osebno srečati z Bogom, ker nihče od ljudi, niti duhovnik, ne more vstopiti tja, kamor lahko vstopi samo Bog. Namen seminarja je bil olajšati to osebno srečanje.

Fra Ante Vučković je vodil tudi večerne svete maše, adoracije, češčenje križa in molitve za ozdravljenje duše in telesa. Srečevali smo se z Božjo besedo in razlago posameznih odlomkov iz Svetega pisma. „V središču seminarja za življenje je Bog kot izvor življenja. Trudimo se, da vsakemu življenju, kolikor kdo more, odpremo širši prostor, da bi se razvijalo in raslo in da se tako izpolni svetopisemska beseda, 'naj vaša ljubezen čedalje bolj napreduje'. Več je ljubezni, več je prostora za življenje,“ je povedal fra Ante Vučković.

Seminarja sva se udeležili tudi dve

Julij-avgust 2017

33

romarki iz Slovenije. V četrtek, na praznik Gospodovega vnebohoda, je bilo posebej slovesno. V popoldanskem času smo vsi z obema voditeljema odšli na Križevac, ob 19.00 je bila slovesna večerna sveta maša in nato še češčenje. V petek pa so organizatorji dali priložnost udeležencem seminarja iz posameznih držav, da smo molili rožni venec v večernem programu. Tako sem tudi jaz molila desetko v slovenskem jeziku. To je bila zame zelo milostna izkušnja, prelepi občutki. Nepozabno. V petek je bil 25. v mesecu, zato je bilo v cerkvi celonočno češčenje. Tudi udeleženci seminarja smo prihajali pred Jezusa, se izročali

njegovi milosti.

Na seminarju smo prejeli obilo milosti, radosti, miru in ljubezni. Čeprav različnih narodnosti smo se vsi povezali z Njim, ki nam bo dajal moč, mir in sočutno držo, ko bomo ob preizkušanih, trpečih in umirajočih bolnikih. Hvala dragemu Bogu in nebeški Materi, da smo smeli biti v kopeli Božje milosti. Hvala organizatorjem in obema duhovnikoma, ki so nas sprejeli in vodili z ljubeznijo, da smo se lahko srečali s seboj, tam v globini srca.

Seminar je organiziran vsako leto in upam, da bo naslednje leto več udeležencev iz Slovenije.

Boža Pirkovič

Foto vir: <http://misija.slobodnadalmacija.hr>

»TO JE MEDŽUGORJE!«

Prvi teden v juliju v Medžugorju potekajo že tradicionalne mednarodne duhovne vaje (seminar) za duhovnike. Letos so bile že 22. po vrsti, vodil jih je don Ivan Filipović (letnik rojstva 1968!), sodelovalo je 253 duhovnikov, diakonov in bogoslovcev iz 25 držav, med njimi

nas je bilo tudi 10 duhovnikov iz Slovenije.

Don Ivan je kot devetnajstletni mladenič odšel odkrivat svobodo in neodvisnost v širni svet. Ob tem se je srečal z drogo in padel v težko odvisnost. Imel je dobrega četrto stoletja, ko je prišel na zdravljenje v

Foto vir: <http://misija.slobodnadalmacija.hr>

skupnost Cenacolo. Po nekajletnem zdravljenju je začel študirati teologijo in bil leta 2004 posvečen v duhovnika. Z dovoljenjem lokalnega škofa deluje kot duhovnik v skupnosti Cenacolo.

Osebna življenjska zgodba, ki jo je delil z nami, nam pravi, da v življenju nikoli ni prepozno. Vedno lahko spremenimo svoje življenje in prepustimo Bogu, da preko nas naredi izjemna dela.

Naslednja stvar, ki me je v dneh duhovnih vaj zelo nagovorila, pa je misel duhovnega voditelja, da naj imamo vedno odprto srce. To drži. Naj naše srce še tako trpi, ječi in joče, vedno je poklicano k odprtosti, da bi videlo tudi stisko drugega človeka, mu prisluhnilo ter mu šlo naproti.

Domači župnik, fra Marinko, ki je bil z nami na meditacijah, je ob tem povedal droben dogodek ob obiska papeževega odposlanca, nadškofa Hoserja. Ravno sta prihajala od prostorov starega župnišča in šla na kosilo v samostan, ko ju je na pragu

čakal možakar ter ga s prosečimi očmi in ponižnim glasom nagovoril: »Potrebujem vas,« se je obrnil na fra Marinka. Ta mu je začel razlagati, da je vendar spremljevalec odposlanca samega papeža, da ga mora stalno spremljati in da zdaj res ni pravi čas za vznemirjanje. Možakar je ponovil svojo prošnjo, fra Marinko pa je tudi trdil svoje. Možakar je nadaljeval: »Moja žena vas potrebuje. Ima raka. Prišla sva iz Slavonije z namenom, da bi se tukaj spovedala.« »Končno,« pravi fra Marinko, »sem se zavedel pomembnosti trenutka in tega, kako je potrebno vedno imeti odprto srce za potrebe drugih, tudi če se nam zdi, da mora iti dan po točno določenem načrtu, ki smo si ga zastavili zjutraj.« Gospa je prejela zakrament svete spovedi in na koncu dejala: »Zdaj sem pomirjena.« Neki novinar, ki je vse to od strani spremljal, je ves dogodek komentiral z besedami: »To je Medjugorje!«

p. Bogdan Knavs

NA GORI SPREMENJENJA

Gospod Jezus, s tabo in z apostoli
želim stopiti na Goro spremenjenja
in videti tvoj obraz, ki žari v slavi.
Ta izkušnja je tako globoka in čudovita,
da so jo želeli apostoli zaustaviti,
zame pa je to tisti raj, ki ga bom živel s teboj.

Na zemlji je ta raj izgubljen,
veliko več je trpljenja in hudobije.
Zato si s svojim razodetjem okrepil apostole,
da so šli s tabo v Jeruzalem in bili priče
nasprotovanju duhovnikov ter voditeljev ljudstva.
Toda prav apostoli, ki so videli tvoje razodetje,
niso mogli sprejeti trpljenja, ki te je čakalo.

Gospod, okrepi me s sijajem z Gore spremenjenja,
da bom šel s tabo, kamor boš hotel iti.
Daj, da bom s tabo v vrtu Getsemani,
ko boš doživljal največjo preizkušnjo zaupanja Očetu,
da se ne bom ustrašil krvi, ki je privrela iz tvojih ran,
ko si se boril s hudobijo in nasprotovanjem sveta.
To bo tvoja ura, ko nas boš osvobodil od sužnosti in greha.

Del moje notranjosti zavrača križ,
ker ga vidi kot propad, neuspeh,
jaz pa nočem propasti in izgubiti življenja.
Rad bi živel in tvoj križ je kot ovira pri tem.
Toda prav po križu prihaja izhod iz bolečine in smrti
v novo osvobojeno življenje.
Ko bom s strahom v srcu iskal tvoj obraz,
bom našel v njem podporo in razumevanje,
tako kot ga je našel Peter na dvorišču velikega duhovnika.

Gospod, naj me Oče prekrije z oblakom,
da bom začutil tvojo bližino in zaslišal Očetov glas:
'Glej Jezusa in ga poslušaj, ta je moj ljubljeni Sin.
Poslušaj njegovo učenje, čeprav se včasih zdi zahtevno,
sprejmi v njem in v sebi globoko srečanje
slave in trpljenja, moči in šibkosti, smrti in vstajenja.'
Gospod Jezus, nauči me, da je pot križa pot slave,
kajti polno življenje prihaja po daru, ki je šel do konca.

Primož Krečič

Julij-avgust 2017

37

SV. FAVSTINA KOWALSKA IN SVETA SPOVED

Sv. Favstina v svojem dnevniku veliko piše o zakramentu svete spovedi. Navajmo dva kratka odlomka in priporočamo v branje.

113 Ponovno želim povedati tri reči osebi, ki odločno hrepeni po svetosti in ki želi tudi sadov oziroma koristi od spovedi.

Prvič – popolna iskrenost in odprtost. Tudi najsvetejši in najmodrejši spovednik ne more na silo v dušo vlti tega, kar želi, če oseba ni iskrena in odprta. Neiskrena in vase zaprta oseba se v duhovnem življenju izpostavlja velikim nevarnostim. Gospod Jezus se takšni osebi ne razodeva na višji način, ker ve, da od posebnih milosti ne bo imela nikakršnih koristi.

Drugič – ponižnost. Če oseba ni ponižna, ji zakrament spovedi ne koristi dovolj. Ošabnost zadržuje človeka v temi. Ne zna se in se ne želi temeljito poglobiti v prepad svoje bede. Pretvarja se in se izmika vsemu tistemu, kar bi ga ozdravilo.

Tretjič – pokorščina. Nepokorna oseba ne bo nič dosegla, čeprav bi jo spovedal sam Gospod Jezus. Tudi najbolj izkušen spovednik takšnemu človeku ne more pomagati. Nepokorna oseba se izpostavlja velikim nevarnostim, ne napreduje v popolnosti in se v duhovnem življenju ne znajde. Bog zelo bogato obdaruje dušo s svojimi milostmi, vendar samo pokorno dušo.

1602 Danes mi je Gospod dejal: »Hči, ko

prihajaš k sveti spovedi, k izviru Mojega usmiljenja, na tvojo dušo vedno priteče kri in voda, ki je privrela iz Mojega Srca, in jo oplemeniti. Vsakokrat, ko prihajaš k sveti spovedi, se vsa potopi z velikim zaupanjem v Moje usmiljenje, da bom lahko na tvojo dušo izlil obilje milosti. Ko prihajaš k spovedi, vedi, da Jaz sam čakam nate v spovednici. Samo skrivam se za duhovnikom, vendar v duši sam delujem. Tu se beda duše srečuje z Božjim usmiljenjem. Povej ljudem, da iz tega vira usmiljenja lahko zajemajo milosti samo s posodo zaupanja. Če bo njihovo zaupanje veliko, Moja radodarnost ne bo imela meja. Potoki moje milosti preplavljajo ponižne. Ošabni so vedno v uboštvu in bedi, ker se Moja milost od njih obrača k ponižnim.

Pripravila Andreja Pezdevšek

RAZMIŠLJANJE

SPOVED - OSEBNO SREČANJE Z BOGOM *Spodbude s. Emmanuele ob Marijinih sporočilih*

V prejšnji številki revije Mir je vidkinja Marija pripovedovala o dogodku o madežih, ki so se pokazali na Marijini obleki, ko so se je ljudje dotikali. To so bili njihovi grehi. O tem govori tudi del tokratnega prispevka s. Emanuele, ki ga bomo zaradi navedene objave skrajšali.

Marija je takrat ljudi poučila: "Dragi otroci, vabim vas, da očistite svoja srca grehov. Z grehi ne boste imeli miru. Z grehi nihče ne more biti srečen. Zato vas vabim, dragi otroci, **da se spoveste enkrat na mesec.** Kajti na svetu ni nikogar, ki ne bi potreboval mesečne spovedi". Prosila je še, naj sporočilo o mesečni spovedi razširimo po vsem svetu, naj vabimo ljudi s seboj, ko gremo k spovedi.

Doživeli bomo, da se bodo spomnili, da že dolgo niso bili pri spovedi. Če bi se kdo norčeval iz nas zaradi tega, se veselimo "*kajti vaše plačilo v nebesih bo veliko*".

Če koga nagovorite za spoved, je to blagoslov za vas in za drugo osebo. Vabim vas, da živite to sporočilo in ga uresničujete pred drugimi, da bi jih pritegnili k spovedi, kjer smo resnično postavljeni pred Boga in mu pustimo, da umije naše duše grehov. Naj poudarim, da se je življenje vaščanov v Medžugorju po tistem dogodku, ko so se dotaknili Marije, popolnoma spremenilo: uredili so zadeve med seboj, ozdravljali od različnih telesnih in duševnih bolezni, v zraku je bilo čutiti veselje in

osvobojenost.

Povedala vam bom resnično zgodbo o Jimu. Bil je katoličan, z ženo imata 11 otrok. Zbolel je za rakom, ki se je zelo hitro širil in je že imel metastaze po celem telesu. Bil je v zadnji fazi bolezni. Žena je zbrala njegove prijatelje in jih prosila, da ga odvedejo v Medžugorje, obiščejo BiH, kjer je prelepa narava in čist zrak – to mu bo dobro delo. Zdravniki so bili sprva zadržani, a so potem pristali, saj so vedeli, da je to njegova zadnja priložnost, da uživa. Žena se je s prijatelji dogovorila, da ga, ko pridejo do cerkve, preprosto potisnejo (z invalidskim vozičkom) pred spovednico in potem bo, kar bo. Tako so potem tudi naredili. In čakali pred spovednico. Po več kot eni uri je prišel ven, popolnoma presvetljen, spremenjen. In rekel je prijateljem: "Sedaj pa se ne bojim več smrti, kajti sklenil sem mir z Bogom in sem pomirjen, saj sem srečal Jezusa. Ni me več strah, pripravljen sem. Vesel sem, da bom srečal Jezusa v nebesih". Prijatelji so bili osupli. Opravil je življenjsko spoved, milost, ki ga je umila, ga je pomirila z Bogom. Po vrnitvi domov so s temeljitim pregledom ugotovili, da je rak z metastazami vred v celoti izginil.

Med spovedjo se **osebno srečamo z Jezusom**.

P. Pij je preživel ure in ure v spovednici in je imel rad, da so se

ljudje pripravili na spoved. Neka Južnoameričanka je naredila dolgo pot v San Giovanni Rotondo v Italiji, da bi se spovedala pri patru Piju. Bila pa je dolga vrsta in morala je dolgo čakati (na spoved pri p. Piju se je čakalo več ur). Ko je končno prišla do spovednice, je pater Pij stopil ven in vzel k spovedi naslednjega za njo. Bila je šokirana, ni vedela, zakaj je to naredil. Šla je ponovno čisto na konec dolge vrste. Ko je po dolgem čakanju ponovno prišla na vrsto, se je zgodba ponovila, p. Pij je stopil iz spovednice in vzel naslednjega za njo. Bila je globoko prizadeta in je šla čisto pobita domov. Po petih letih pa je ponovno prišla in spet stala v vrsti. Ko je tokrat prišla na vrsto, je pater Pij stopil iz spovednice in ji je rekel: "Pridite z menoj!" Šla je in opravila dobro spoved. Ko ji je dal odvezo, ga je vprašala, zakaj jo je pred petimi leti tako ignoriral, in povedala, da je veliko trpela zaradi tega. On pa ji je odgovoril: "Gospa, ko ste prišli pred petimi leti, niste obžalovali svojih grehov, niste imeli nobenega namena, da bi spremenili svoje življenje. V San Giovanni Rotondo ste prišli zato, da bi se potem postavljali pred svojimi prijatelji, da ste se spovedali pri p. Piju. **Šlo vam je za vašo osebno slavo**. Niste pa se kesali svojih grehov in niste bili pripravljeni, da bi vredno prejeli odvezo od grehov. Zato sem sprejel drugo osebo. Danes pa ste prišli z

namero, da se spoveste, da obžalujete svoje grehe, da se boste poboljšali – to vidim v vašem srcu, zato sem se odločil, da vas vzamem k spovedi in vam dam odvezo".

Vidite torej, v spovedi se resnično srečamo z Bogom. In Jezus nas umije s svojo milostjo, izmije vse, kar je greh pustil na naših dušah. Opere vso umazanijo naših duš, vse tisto, kar kazi naše duše. To ni le obnova srca, temveč nas Božje usmiljenje očisti, onespособi pa tudi ves strup satana, ki nas zavaja v greh in preprečuje, da bi bili v celoti odrešeni. Vrnemo se v Očetov objem, on nas ogrne s svojim plaščem, in spet smo ljubljene sinovi in hčere svojega Očeta, ki nas drži v

svojih rokah z ljubeznijo, ki jo Gospod za vso večnost pripravlja za nas.

Mesečna spoved, pravi Marija, je zdravilo. Zato ponovno stopite na pot spovedi, ponovno stopite na pot k Očetovemu objemu, ki vas čaka z ljubeznijo in usmiljenjem, ne pustite ga čakati, dogovorite se s spovednikom in pojdite k spovedi!

Pripravila Marta Ciraj

Povzeto po: Spoved in ozdravljenje v 10 minutah s s. Emmanuelo iz Medžugorja
<https://www.youtube.com/watch?v=Sda2HNB1w2A>

Julij-avgust 2017

41

POROMALI SMO

PETRA – MAJHEN ŽAREK VELIKE BOŽJE LJUBEZNI

Letos sem imel čast biti tudi na posebnem romanju v Medžugorje, ki je bilo konec meseca aprila. Mamica Petre Jurišić iz Kranja namreč vsako leto ob tem času organizira zahvalno romanje, letošnje pa je bilo ravno deseto po vrsti. Mnogi imamo to srečo in veselje, da osebno poznamo Petro, ki nas vedno znova osvoji in razveseli s svojo srčnostjo, sprejemanjem in brezpogojno ljubeznijo. Nedvomno je otrok, ki s svojo prisotnostjo prinaša svetlobo, toplino in milino, čeprav so bile napovedi ob njenem rojstvu zaradi določenih težav precej temne. Zdravniki so takrat dejali, da Petra ne bo govorila, da ne bo mogla dojemati ljudi in stvari okoli sebe, da ne bo hodila, da ne bo zmogla dolge vožnje z avtobusom, da ne omenjam napovedi epileptičnih napadov pa še česa drugega ...

Hvala Bogu in Mariji pa veliko od teh napovedi ne drži. Tako je Petra aprila leta 2007 tudi prvič poromala z avtobusom v Medžugorje. Seveda je vse skrbelo, kako bo to šlo vse skupaj. Pa je šlo in še več kot to. Prav

malo pred tem romanjem je namreč Petra po eni maši in molitvi na Kureščku naredila doma prve korake. Danes Petra hodi, govori počasi, sestavlja puzle s 300 kosi, začela je pisati črke ..., predvsem pa vedno znova dokazuje, da je velik Božji dar, ki okrog sebe širi ljubezen. Seveda tudi Ljubezen, ki je pisana z veliko in pomeni Boga samega, tistega, ki je že velikokrat »predrugačil« človeške načrte. Tudi v zahvalo za to Ljubezen Petra že 10 let praznuje rojstni dan v Medžugorju.

Vsi, ki Petro poznamo, ji želimo še veliko praznovanj in romanj v Medžugorje. Iti v ta milostni kraj je vedno nekaj posebnega in pomeni predvsem Marijin klic, da jo obiščemo. Naj nam naša in Božja Mati pomaga, da bomo znali biti pozorni na njen klic, se mu odzvati, se pri njej okrepiti z milostmi, ki nam jih daje, in se domov vračati tako, da bodo tudi naši bližnji ob srečanjih z nami deležni milosti in blagoslova.

p. Bogdan Knavs

ROMANJE INVALIDNIH OSEB 2017

Tudi letos smo se z invalidnimi osebami odpravili na romanje v Medžugorje. Šli smo z dveh koncev, iz Ljubljane in s Primorske. Vseh nas je bilo 97, na enem avtobusu 51 z duhovnikom Borutom Poharjem, na drugem pa 46 s p. Marjanom Potočnikom ter z voditeljico Nevenko Ivančič, ki je poskrbela za romarje s Primorske.

Sredi popoldneva smo že bili lepo sprejeti pri domačinih. Invalide v teh dneh gostijo brezplačno (namestitev in hrana) in to je njihova zahvala Góspi za njen dar in obiskovanje Medžugorja. Udeležili smo se večernega bogoslužja, in ker je bil praznik svetega Rešnjega telesa, je bila še procesija z lučkami, molitvijo in petjem. Sledil je zaslužen počitek. Naslednje dni so sledila organizirana srečanja in aktivnosti za vse prisotne. Na vrsti je bila tudi obvezna

predstavitev vseh udeležencev v dvorani sv. Janeza Pavla II. Po evidenci organizatorja nas je bilo blizu 2200. V petek po kosilu smo se udeležili molitve križevega pota kar v dvorani, kdor pa je zmogel, se je lahko pridružil molitvi župljanov in se skupaj z njimi povzpел na Križevac. Pri večerni maši so invalidi prinašali darove. Slovenci smo prinesli prižgane sveče, predstavniki drugih narodov pa Sv. pismo, križ, zelenje ..., vse kot izraz zahvale, češčenja in slavljenja.

V soboto smo po zajtrku poromali k Marijinemu kipu na Podbrdo. Vzpenjali smo se med skupno molitvijo. En del rožnega venca smo molili tudi v slovenskem jeziku. Naprej je molil Tone Planinšek, zunanji sodelavec Radia Ognjišče. Ob Mariji smo bili vsi, tudi tisti, ki smo že večkrat doživljali lepe

Julij-avgust 2017

43

trenutke na Hribu prikazovanj, vznemirjeni. Prevzeti smo bili nad nesebično pomočjo fantov iz komune Cenacollo, ki so na posebnih nosilih nosili vse, ki niso zmogli sami priti k Mariji na Hrib. Tako se je ob njej zbrala velika množica romarjev. V očeh tistih, ki niso verjeli, da zmorejo napore vzpona, so bile solze sreče, tudi v naši skupini je bilo kar nekaj presrečnih. Na koncu se je slišala še slovenska Marijina pesem.

Po kosilu smo obiskali Vionico, kjer je ena od mnogih skupnosti, ki

delujejo v Medžugorju. Dogovorjeni smo bili, da bomo tam imeli sv. mašo. S. Kornelija, ki vodi skupnost Ranjene družine, nas je lepo sprejela. Presenetila nas je s skupino 20 otrok, ki bivajo tam. Zrecitali so nam nekaj spodbudnih misli, na koncu sv. maše pa so vsakemu od nas podarili ročno izdelan rožni venček. Ganili so mnoge od nas. Sveto mašo sta darovala oba naša mašnika, g. Borut in p. Marjan, ministrirala pa sta dva mlajša udeleženca romanja. Hvala vsem za njihov prispevek k lepemu

obredu.

Preostali del popoldneva so romarji preživeli po lastni presoji, malce svojega časa ne škodi. Sobotni obredi so bili kar dolgo v noč, k počitku smo legli ob 23. uri.

Po nedeljskem zajtrku in sv. maši smo se že odpravili proti domu. Tudi na poti nazaj smo molili, si podeljevali vtise, pričevali, peli, deklamirali ... Tudi pozdrav Kraljici miru ob 18.40 ni izostal.

Moram poudariti, da vse dni romanja ni bilo med nami nobene slabe volje ali naveličanosti, pri vseh sta bila vidna neka sproščenost in mir – to, kar vsakemu Marija v Medžugorju deli. Z nami so romale le štiri osebe, ki so bile prvič v Medžugorju. Predstavil sem jim ta milostni kraj, kot se spodobi, in jim povedal, kaj si lahko tudi sami ogledajo. Kljub zgoščenemu programu je vsak lahko našel tudi čas zase, za svojo molitev

ali prošnjo pri Mariji in Jezusu, pa za pogovor in tudi kavico v prijetni družbi ...

Ob koncu še enkrat vsem HVALA: voznikoma, ki sta potrpežljivo in z dobro voljo prenašala nas in vročino, obema duhovnikoma za duhovno spremstvo (bila sta nam tudi na razpolago za sv. spoved, osebni pogovor), predvsem pa hvala vsem vam invalidom in spremljevalcem. Zahvala velja tudi vsem tistim, ki na takem romanju morajo biti za dodatno pomoč. Romanje brez njih ne gre.

V veliko zadovoljstvo nam je, da je romanje srečno minilo. Upamo in želimo si, da se naslednje leto spet srečamo pri Kraljici miru. Bog vas živi, Mati Marija pa naj nas vse spremlja še naprej.

Jurij Rakuš

Julij-avgust 2017

45

ROMANJA

Od 4. do 6. avgusta 2017, za zaključek Mladifesta. Odhod iz Kranja ob 19.00, preko Ljubljane ob 19.20, Novega mesta ob 20.30 in Metlike ob 21.00. Povratek 6. avgusta zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759 ali Zdenka 07/334-61-25.

Od 7. do 13. avgusta 2017, duhovne vaje, namenjene vsem mladim, družinam in vsem, ki želijo še bolj živeti Marijina sporočila (za varstvo otrok poskrbljeno). Prijave in informacije: Petra 030/308-686.

Od 13. do 16. avgusta 2017, za veliki šmaren. Odhod iz Ljubljane ob 19.30, vožnja preko Žalca (20.30), Celja (21.00), Šmarja pri Jelšah (21.30), Rogaške Slatine (22.00), Rogatca (22.15) in preko Đurmanca do Zagreba ter nato po avtocesti do Medžugorja. Odhod iz Medžugorja 15. avgusta 2016 po večernem molitvenem programu, povratek v Slovenijo 16. avgusta v jutranjih urah. Prijave in informacije: Andreja Pezdevšek 041/274-021 (po 18.00) ali apezdevsek@gmail.com

Od 24. do 26. avgust 2017, romanje birmancev kot priprava na sv. birmo. Dobrodošli tudi vsi ostali, da se izročimo Mariji pred novim šolskim letom. Informacije in prijave: Janez 031/390-490 ali j.ahacic@siol.net

Od 8. do 10. septembra 2017. Odhod iz Ljubljane 8. septembra pozno popoldan, povratek 10. septembra zvečer. Duhovno vodstvo. Prijave in informacije: Petra 030/308-686.

Od 14. do 16. septembra 2017, za praznik povišanja Sv. križa. Informacije in prijave: Janez, 031/390-490 ali j.ahacic@siol.net

Od 15. do 17. septembra 2017. Odhod iz Kranja ob 19.00, preko Ljubljane ob 19.20, Novega mesta ob 20.30 in Metlike ob 21.00. Povratek 10. septembra zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759 ali Zdenka 07/334-61-25.

Od 30. septembra do 3. oktobra 2017, za rožnovensko nedeljo. Odhod iz Ljubljane (lahko tudi preko Ribnice in Kočevja) ob 6.00. Povratek 3. oktobra zvečer. Prijave: Marinka 01/839-46-15, 041/841-058, Anica 01/537-38-44 ali Majda 01/836-19-24.

Od 5. do 8. oktobra 2017. Odhod iz Železnikov ob 4.00 do Begunj, ob 5.00 v Radovljici, nato pobiramo na mestih prijav od Kranja do Vinice (zajtrk). Pot v Medžugorje. Odhod od tam v nedeljo po jutranji maši. Duhovno vodenje. Prijave: Jurij 041-515-070. Obširneje bom obveščal preko maila jurij.bam@gmail.com in na svoji strani www.facebook.com/odmevizmedjugorja

Od 13. do 15. oktobra 2017. Odhod iz Kranja ob 19.00, preko Ljubljane ob 19.20, Novega mesta ob 20.30 in Metlike ob 21.00. Povratek 15. oktobra zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759 ali Zdenka 07/334-61-25.

Od 13. do 15. oktobra 2017. Odhod iz Ljubljane 13. oktobra pozno popoldan, povratek 15. oktobra zvečer. Duhovno vodstvo. Prijave in informacije: Petra 030/308-686.

VABILA IN OBVESTILA

ROMARSKI SHODI NA ZASAVSKI SVETI GORI

Vsako prvo nedeljo v mesecu je romarski shod na Zasavski Sveti gori. Ob 14.00 je molitev rožnega venca in litanij, ob 15.00 pa sveta maša.

Naslednji shodi bodo: **3. septembra 2017**, na 22. navadno nedeljo med letom, ter **1. oktobra 2017**, na 26. navadno nedeljo med letom, ki je tudi rožnovenska nedelja.

Vsi Marijini častilci in vsi romarji, prav lepo vabljeni k Mariji na Zasavsko Sveto goro.

MIR – Odmev Medžugorja

Naslov uredništva: Černetova 20, 1000 Ljubljana, e-pošta: revija.mir@gmail.com

Izdajatelj in založnik: Društvo Mir Slovenija, Černetova 20, Ljubljana

Uredništvo: Primož Krečič (odgovorni urednik), Mirjam Sterle (glavna urednica), Herman Kocjančič, Petra Černivec, Klavdija Jurišič, Marta Ciraj, Frane Pavlovčič, Marinka Turina, Tanja Tršan Vodopivec, Janez Ahačič, Andreja Pezdevšek.

Jezikovni pregled: Mirjam Sterle. **Oblikovanje:** Herman Kocjančič, Mirko Budimir. **Tisk:** Salve d. o. o., Rakovniška 6, 1000 Ljubljana.

Uredništvo si pridržuje pravico do krajšanja člankov in do izbora najprimernejših člankov za posamezno številko revije.

Dar za posamezno številko/posamezni izvod: 2 €. Dar za celoletno naročnino po pošti je 15 € za Slovenijo; za države EU je 20 €; za ostali svet pa 25 €. TRR za dar iz Slovenije: SI 56 0201 3025 9455 807 s pripisom DAR ZA MIR; za dar povsod iz tujine: IBAN SI 56 0201 3025 9455 807, BIC/SWIFT: LJBAS12X.

Za naročanje ali objavljanje revije kličite od 16. do 21. ure: Frane 040/306-692, Petra 030/308-686 ali pišite na e-naslov: revija.mir@gmail.com

Stare številke revije si lahko ogledate na spletnem naslovu <http://www.medjugorje.si>

V skladu z dekretom papeža Urbana VIII. in uredbo II. vatikanskega koncila izdajatelj izjavlja, da nima namena prehitovati sodb Cerkev o naravi dogajanj in sporočil, o katerih pišemo v naši reviji. Ta sodba pripada le zanesljivi avtoriteti Cerkev, katero vsi avtorji popolnoma upoštevamo. Besede, kot so »prikazanje, čudež, sporočilo« in podobne, so tukaj del človeškega pričevanja posameznikov.

Dar za revijo 2€

25. decembra 1989. "Dragi otroci! Danes blagoslavljam vsakega posebej s svojim materinskim blagoslovom in vas zagovarjam pred Bogom, da bi vam dal dar spreobrnjenja srca. Že leta vas kličem in spodbujam h globokemu duhovnemu življenju in k preprostosti, toda vi ste tako hladni. Zato, otročiči, resno sprejmite sporočila in živite po njih, da ne boste v duši žalostni, ko ne bom več z vami in ko vas ne bom več vodila kot negotove otroke pri prvih korakih. Zato, otročiči, berite vsak dan sporočila, ki sem vam jih dala, in jih uresničujte v življenju. Rada vas imam in zato vas vse kličem na pot odrešenja z Bogom. Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu."

